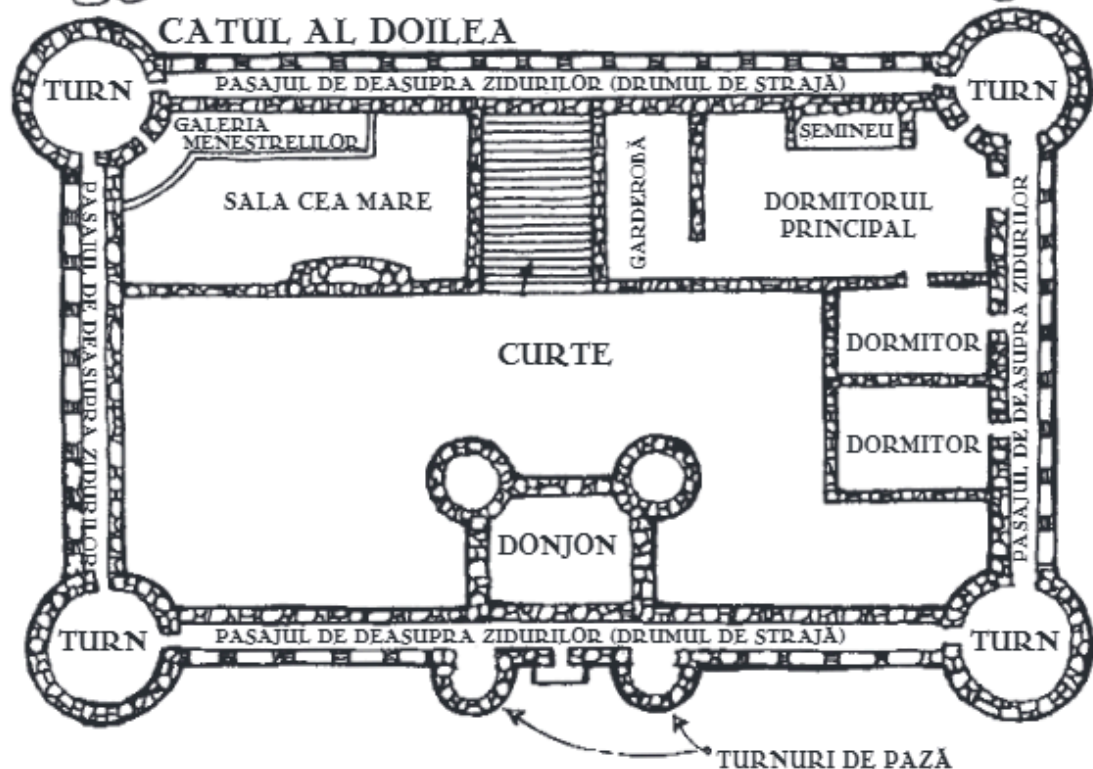

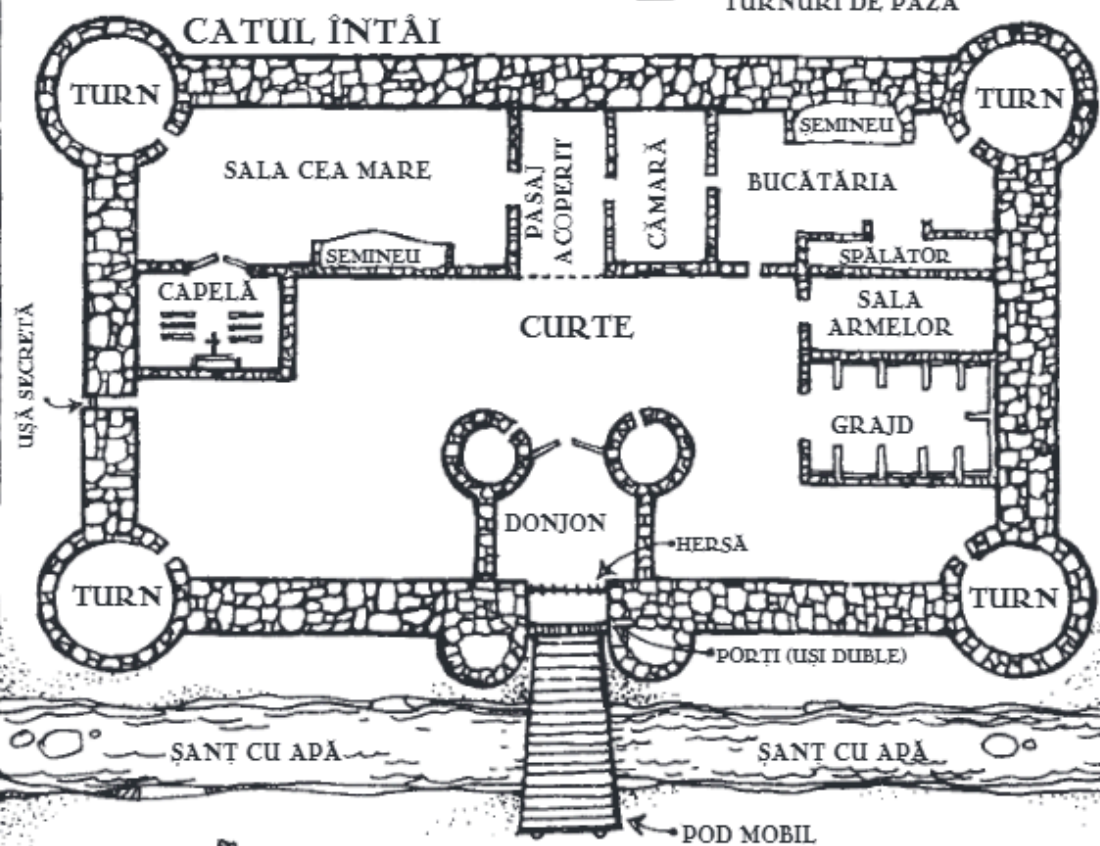
*Pentru ANDREW,
care a îndrăznit să traverseze podul mobil*

CASTELUL LUI WILLIAM

CATUL AL DOILEA

CATUL ÎNȚĂI

Luni după-amiaza, doamna Phillips îl aștepta pe William în ușa bucătăriei. Intră tremurând ca un câine plouat și scuturându-și picăturile de ploaie de pe vârful nasului.

— Tot nu o pot face, spuse el.

Părea dezamăgită.

— Ce vrei să spui?

— A mai adăugat un salt înainte cu rostogolire în aer la finalul exercițiului de la sol. Nici nu apuc să ating pământul cu mâinile că deja simt că mi se înmoaie picioarele.

— Va trebui să te ajut să exersezi mai mult, spuse ea, întorcându-se iar spre chiuvetă. Este mult de lucru. Nu mai avem prea mult timp.

— Mai sunt șase săptămâni până la competiție, răspunse el, atârându-și ponchoul care șiroia în cuierul de lângă ușă.

— Stai jos, William, zise ea. Trebuie să îți spun ceva.

Vocea ei era formală, distantă. El se așeză pe taburet și își șterse fața cu prosopul înmânat de doamna Phillips.

— Voi pleca la sfârșitul lunii.

— În vacanță?

— Nu. Pentru totdeauna. Mă întorc în Anglia și voi locui cu fratele meu.

— De ce? întrebă el.

— Poate că ți se pare o prostie, dar mi-e dor de casă. Chiar și după toți acești ani. Și ai crescut îndeajuns ca să te descurci singur.

Doamna Phillips locuia cu familia lui William de când se născuse el. Zece ani.

— Credeam că vei sta până voi crește mare, spuse el, continuând să răsucească ideea în minte.

Părea că nu se putea obișnui cu gândul.

Ea se așeză la masă, în fața lui.

— Uită-te la mine.

Scutură din cap. Dacă se uita la ea, ar fi început să plângă.

— William, ai zece ani. Poți să ai singur grijă de tine acum.

— De unde știi? strigă el, împingând scaunul de lângă masă. Nu mă vei părăsi. Nu te voi lăsa.

Ieși în goană din încăperea înainte ca ea să apuce să mai spună ceva.

Doamna Phillips avea două lucruri la care ținea mult. Unul era fotografia soțului ei, ucis în al Doilea

Război Mondial, iar celălalt era broșa rotundă cu perle a mamei sale. Când mergea acasă, la micul ei apartament din oraș, în weekenduri, îi lăsa aceste două obiecte lui William, unde credea că vor fi mai în siguranță.

— Când voi muri, William, spunea ea adesea, asigură-te că mă vor îngropa cu poza și broșa.

Sâmbătă dimineața, William le luă și le ascunse în cutia de pantofi în care își păstra colecția de pietre. Știa că doamna Phillips nu va pleca niciodată fără ele.

Trebuie să fi observat imediat că lipseau, pentru că primul lucru pe care îl făcea întotdeauna luni dimineața era să deschidă sertarul de sus al biroului și să le scoată de acolo. Când îl luă de la antrenamentul de gimnastică după-amiaza, îl privi vreme îndelungată fără să spună nimic. Era gata să mintă, dar ea nu deschise subiectul. Marți, tatăl său și doamna Phillips se opriră din vorbit în momentul în care el intră în bucătărie.

— Bună, spuse William vesel.

Doamna Phillips se întoarse fără să spună nimic vorbă.

— Bună, William. Ți-ai terminat temele? întrebă tatăl său, ieșind din cameră.

Mama sa avu prima curajul să îl întrebe direct. Îl punea în pat la culcare miercuri seara, când deschise subiectul.

— Ai văzut poza doamnei Phillips? Știi, cea cu soțul ei, pe care o ține mereu pe birou? Lipsește.

— Nu, spuse William.

Își trase ursulețul peste față.

— Ei bine, te uiți după ea, te rog ? Lipsește și broșa cu perle pe care i-a lăsat-o mama sa prin testament. Poate că i-a luat-o omul care a venit să repare cup-torul săptămâna trecută.

Mama lui continuă să vorbească, dar William nu asculta. De ce nu venea doamna Phillips să îl întrebe chiar ea?

— Aș vrea să nu plece, spuse băiatul întrerupându-și mama în mijlocul propoziției. De ce trebuie să plece?

— Îi este dor de Anglia, William. Acolo locuiește fratele ei. Când îmbătrânești, presupun că vrei să te întorci la familia ta.

— Dar noi suntem familia ei, nu-i așa? întrebă el.

— Atât cât se poate, însă nu suntem înrudiți, răspunse mama. Stă la noi de zece ani. Asta înseamnă foarte mult.

Se aplecă și îl îmbrățișă.

— Noapte bună. Ne vedem dimineață.

— Mamă? strigă el când ea se pregătea să iasă din cameră. Nu o să plece fără poză, nu-i așa? Mi-a spus că vrea să fie îngropată cu ea.

Mama se opri și se gândi un moment.

— S-a hotărât să plece, William. Cred că ar pleca și fără poză dacă va fi nevoită să o facă.

Vineri după-amiaza, după ce ajunse acasă de la școală, William se strecură în camera doamnei Phillips și puse la loc poza și broșa pe birou. Când se întoarse, o văzu stând în ușă. Niciunul dintre ei nu rosti nicio vorbă vreme îndelungată.

— Credeam că te va face să rămâi, spuse el în cele din urmă.

— Mă gândeam eu că așa ai crezut, răspunse ea, întinzând brațele.

William își îngropă nasul în rochia ei proaspăt spălată. Plânse nițel. Ea îi îndepărtă părul negru de pe frunte, legănându-l în timp ce îl îmbrățișa.

William își înfrâna lacrimile în fața părinților, a băieților de la școală, chiar și în fața lui Jason, cel mai bun prieten al său, dar niciodată în fața ei.

— Ai o inimă blândă, îi spusese ea cândva, ca și când ar fi fost un motiv întemeiat pentru ca un băiat de zece ani să plângă.

El se desprinse și își suflă nasul în batista de pânză pe care ea și-o scoase din buzunar și i-o dădu.

— Nu mă dau bătut. Mă voi gândi la altceva ca să te țin aici, spuse el.

— Bun, răspunse ea, râzând. Îmi place când bărbații se luptă pentru mine. Dar am și eu armele mele. Când te vei întoarce acasă luni, după școală, vei găsi o surpriză.

— Ce fel de surpriză? întrebă el.

— Una mare, spuse ea. Și nu am de gând să mai suflu nicio vorbă despre asta.

